

Chuyện Của Pháo Hôi Thụ

Contents

Chuyện Của Pháo Hôi Thụ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5

Chuyện Của Pháo Hôi Thụ

Giới thiệu

Thể loại: Danmei, Tiểu đoản văn, BE! (Không thích chó nhào vô) Tình trạng bản gốc: 1 chương Edit và beta: Tà Nguyệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cua-phao-hoi-thu>

1. Chương 1

Lý Thủy đang chà lau cái bàn hết sức tích cực thì ‘Chi nha’ một tiếng, cửa phòng mở ra, một bạch y thân ảnh nhanh chóng lén vào, vừa hô “tiểu Thủy” vừa chạy vội ra phía sau lưng Lý Thủy, một phen nắm lấy thắt lưng hắn, sau đó nghiêng người ngay tại trên mặt hắn mà hôn một cái. Lý Thủy mặt có chút đỏ, tránh né một hồi vẫn không thoát được đành để người nọ muốn làm gì thì làm. “Lại có chuyện gì phải làm hay sao? Trễ như thế mới về nhà, nhanh rửa tay rồi ăn cơm đi”. Người nọ cười hì hì, sau đó buông tay ra để đi rửa tay, “Người lại còn chưa ăn mà chờ ta đứng không? Không phải đã nói người ăn trước sao? Luôn chờ ta, người sẽ đói bụng khó chịu, mà ta thì không thích như thế”. Lý Thủy dọn xong bát đĩa, nói: “Không có việc gì, cũng chưa có trễ”. Lý Thủy chưa từng nói qua, thật ra mỗi ngày chờ y ăn cơm thì chính mình lòng cũng tràn đầy ngọt ngào, như thế nào lại cảm thấy đói, chỉ muốn cùng người này ở bên nhau nhiều một chút.

Lý Thủy mới hai mươi tuổi, là một lão bản của tửu quán nằm giữa sa mạc. Tửu quán này vốn là của Nhâm lão bản, Nhâm lão bản sau khi thu dưỡng hắn, một thời gian sau liền đem sinh kế của tửu quán này giao cho Lý Thủy quản lý. Tuy giữa hoang mạc này chỉ có hơn mười hộ nhân gia, nhưng Lý Thủy sinh ý cũng vẫn vô cùng tốt, chỉ vì phía trước tửu quán chính là bụng sa mạc, thương đội cùng lũ nhân nếu muốn vào sa mạc trước tiên đều sẽ nghỉ chân lại đây một chút. Bạch y nhân kia là người yêu của Lý Thủy, Lý Thủy là nghĩ như vậy, chỉ nhớ rõ chính mình lần đầu tiên nhìn thấy y chính là kinh vi thiên nhân, người nọ sau khi thấy mình, mỗi ngày đều chạy tới đây uống rượu, giúp đỡ mình làm một ít việc, nói với mình vài câu. Lý Thủy là một người đơn thuần đến cực điểm, chưa đến ba tháng, liền đối với người nọ tình nghĩa chân thật, cho nên vào một đêm kia, khi người nọ mượn rượu giả điên ôm lấy hắn, hắn cũng không có cự tuyệt, chỉ nhớ rõ bản thân phải trải qua một đêm vô cùng đau đớn, bất quá khi nghĩ đến người gây ra sự đau đớn ấy là y thì trong lòng vẫn là ngọt ngào, sau người nọ liền dọn đến đây, đối với hành vi vô lại của y, Lý Thủy chỉ có thể thở dài lắc đầu, cảm giác người nọ thật giống một tiểu hài tử, luôn phải dỗ dành.

Tổng Định Trần được người đời xưng tụng là “Đạp nguyệt công tử”, đã gọi ‘Đạp nguyệt công tử’ tất nhiên là phải có một tướng mạo vô cùng hảo. Không những thế, y còn có hảo gia thế cùng địa vị trong giang hồ, cho nên phải đi vào sa mạc này là hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ vì cùng người đánh cuộc thua, liền phải đến tử quán giữa hoang mạc này sinh hoạt trong ba năm, trong vòng ba năm đó không ai được đến thăm. Sa mạc này quả thật là một nơi khỉ ho cò gáy, trừ bỏ cát vàng mênh mông, hai ba bóng người thì cái gì cũng đều không có, may mắn vẫn còn có một chút rượu để y có thể cảm thấy mình vẫn đang tồn tại ở nhân gian. Lão bản ở tử quán kia, y đã chú ý đến ngay từ lúc mới bước chân vào sa mạc, không giống với những kẻ tục tằn nơi đại mạc khô cằn, lão bản tên là Lý Thủy nọ lại có một dáng vóc gầy yếu của những thư sinh Giang Nam, cho nên tuy nói tướng mạo Lý Thủy có bình thường một chút thì cũng vẫn đủ để hấp dẫn sự chú ý của Tổng Định Trần y.

Nếu hỏi Tổng Định Trần y có tật xấu gì, thì y chính là một kẻ ‘Đoạn tụ’, chính mình cũng không nghĩ cần phải giấu giếm việc này, vừa nghĩ tới quãng thời gian ba năm kia, lại nhìn nhìn một chút thân ảnh đang bận rộn ở bên cạnh, xem ra cùng người này chung một chỗ, chung quy cũng sẽ không quá nhàm chán. Nghĩ sao làm vậy, thủ đoạn đồ ngọt người khác đối với Đạp nguyệt công tử tất nhiên là dễ như trở bàn tay, quả nhiên không tới ba tháng chính mình liền ôm được mỹ nhân về, tuy nói tư vị không bằng những lam nhan tri kỷ của bản thân trước kia, nhưng ở trong hoang mạc xơ xác này, thì cũng tạm có thể coi như thực cốt tiêu hồn.

Như mọi ngày, khi Lý Thủy mở cửa tiệm chuẩn bị buôn bán thì, “Đạp Nguyệt công tử là ai? Ở chỗ nào?”. Lý Thủy nghe tiếng ngẩng đầu lên chỉ thấy một người y phục quái dị đẩy cửa bước vào, vừa vặn Tổng Định Trần từ bên ngoài đi vào, “Đúng là tại hạ”, người nọ cao thấp đánh giá y một chút, “Quả nhiên là một tiểu bạch kiểm, Nam Cương Bạch Hổ hôm nay đặc biệt đến lãnh giáo”. Người nọ chấp tay, sau đó xoay người đi ra ngoài, Tổng Định Trần khề câu khoe môi, đi theo người kia, trước khi bước ra cửa còn nói: “Tiểu Thủy, buổi tối không cần chờ ta”, Lý Thủy “a” một tiếng nhìn y đi ra ngoài, ngay từ đầu gặp được loại tình huống này, Lý Thủy luôn lo lắng đề phòng, vài lần sau cũng thành thói quen. Tổng Định Trần cũng không phải là một kẻ chỉ có hư danh, trên giang hồ người có thể thắng y mặc dù không ít nhưng cũng không nhiều, lại nói cũng chỉ có bọn đạo chích kiến thức nông cạn mới rảnh rỗi chạy đến sa mạc gây phiền toái cho người khác.

Lý Thủy lần thứ ba đứng ở môn khẩu dõi mắt trông về phía xa, trừ bỏ màn đêm một mảnh mờ mịt kia thì cái gì cũng không có, trong lòng bất an càng ngày càng sâu, thẳng đến lần thứ năm tựa cửa trông chờ thì mới thấy thấp thoáng một thân ảnh liêu xiêu đang hướng về phía này. Lý Thủy trong lòng “Lộp bộp” một chút, vội vàng chạy ra đón, Tổng Định Trần dùng một tia khí lực cuối cùng chống đỡ đi đến bậc cửa của tử quán, trong nháy mắt thấy được Lý Thủy, rốt cuộc cũng buông lỏng thân thể mà ngất đi. Lý Thủy vô cùng lo lắng, vội vàng vừa lôi vừa kéo đem y mang vào buồng trong. Sau khi tỉ mỉ kiểm tra toàn bộ thân thể y một lượt, thấy trên người không có bất luận vết thương nào liền khẳng định hẳn là đã bị nội thương. Ở giữa đại mạc căn bản là không có y quán, những người ở xung quanh giờ này có lẽ đã ăn cơm nghỉ ngơi rồi, Lý Thủy không tìm ra biện pháp nào khác, chỉ biết liên tục cho y uống nước, Tổng Định Trần tựa hồ còn biết nuốt, Lý Thủy trong lòng cũng phần nào an tâm. Cảm thấy bản thân lúc này không thể ngủ, Lý Thủy liền lẳng lặng canh giữ bên giường, trong phòng một mảnh tĩnh mịch, Lý Thủy lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác như thế nào gọi là tê tâm liệt phế, nếu người này có mệnh hệ gì, chính mình biết phải làm thế nào đây?

Cũng may ngày hôm sau Tổng Định Trần liền tỉnh, Lý Thủy uy hấn ăn một chút thức ăn, hẳn tựa hồ không sao mà ăn xong liền ngủ. Lý Thủy thở phào một hơi, nghĩ tỉnh là tốt rồi, ai biết được đây chẳng qua chỉ là điểm khởi đầu, Tổng Định Trần cứ như vậy hỗn loạn qua ba tháng, Lý Thủy từ ban đầu bất an đã thành xu hướng tuyệt vọng, người ứng kinh bốn ngày không có tỉnh.

Buồn bã ủ dột mà mở tử quán, Lý Thủy ghé vào trên ngăn tủ, không biết là đang nghĩ cái gì, cách đó

không xa là một bàn bốn trắng hán vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm, “Nghe nói gì chưa? Tứ thiên kim của Mộ Dung gia nghe đâu bệnh tình đã hết cứu được, vậy mà Tô thần y kia vừa ra tay, chưa đến nửa năm nha đầu kia đã an nhạc khỏe mạnh, một mỹ nữ như vậy, tính tình lại hảo, rốt cuộc may mắn được cứu sống”. Lý Thủy nghe được tinh thần liền rung lên, trừ trừ một hồi rồi cực tiến lên, “Vị trắng sĩ này, vị thần y mà ngài vừa mới nhắc tới đi đâu mới tìm được đây, vừa lúc nhà của ta có một người thân nhiễm bệnh nặng, vô cùng cấp bách cứu trị, không biết trắng sĩ có thể chỉ dẫn cho ta hay không?”. Hắc y khoải đao trắng hán thấy tửu lão bản bình thường không dễ gì mà nói một lời lúc này lại lên tiếng hỏi, liền thực nhiệt tâm mà giải đáp, “Đâu có, ta chính là tại tửu quán này của người mà gặp qua hần...”. Sau đó một phen giải thích cho Lý Thủy hiểu.

Tô Mặc Bạch như mọi ngày đến tửu quán gọi một hồ rượu nhẹ, sau đó chọn một góc trong quán mà ngồi xuống. Lý Thủy dường như đã hạ quyết tâm, cầm một vò rượu hướng về cái bàn trong góc kia mà đi đến. Tô Mặc Bạch để đĩa xuống, nhìn tửu lão bản đang đi về phía mình, hần từ một năm nay đã lui tới đại mạc này được mấy lần, mỗi một lần đều ở lại chỗ này nghỉ chân một chút rồi mới đi tiếp, đối với vị lão bản này vẫn là có chút ấn tượng.

Lý Thủy vài lần muốn mở miệng nhưng rốt cuộc không biết bắt đầu từ đâu. “Lý lão bản có chuyện gì không?”, “A.. Không, cái kia, xin hỏi ngài là Tô thần y sao?”. Tô Mặc Bạch đứng lên hướng Lý Thủy chấp tay, “Đúng là tại hạ”, Lý Thủy rõ ràng bị động tác của Tô Mặc Bạch dọa, mặt có phần trắng nhợt, sau đó xoay một cái liền đỏ ửng, Tô Mặc Bạch nhìn thần sắc Lý Thủy liền nghĩ thầm rằng, ‘Thật sự là đơn thuần a!’, đoạn buông vò rượu trong tay. Lý Thủy dường như có chút khẩn trương, vô ý thức dùng tay vuốt vò rượu bên cạnh. “Àn.. Cái kia, Tô thần y, tại hạ trong nhà có một người nhiễm bệnh, dùng rất nhiều được cũng không khỏi, có thể hay không làm phiền thần y hỗ trợ nhìn xem một chút?”. Tô Mặc Bạch nghe xong liền cười, “Làm phiền lão bản nhiều năm như vậy, điểm ấy dĩ nhiên là phải ra sức rồi, lão bản dẫn đường đi”. Lý Thủy nghe xong thực vui vẻ, vội vàng đi vào trong, Tô Mặc Bạch theo Lý Thủy vào phòng ngủ ở phía sau, khi vào phòng liền nhìn đến kẻ đang nằm ở trên giường, khí sắc xám trắng, thời gian của người này hiển nhiên là không còn nhiều. Tô Mặc Bạch không thích hành y khi có kẻ khác ở bên cạnh, liền để Lý Thủy ra ngoài. Lý Thủy ở ngoài phòng tả hữu xoay quanh, chỉ chốc lát sau Tô Mặc Bạch đã xốc lên bó liềm đi ra, Lý Thủy vội vàng tiến lên phía trước đón hỏi: “Tô thần y!”, Tô Mặc Bạch khoát khoát tay áo, đoạn mở miệng: “Là trúng cổ độc, xem ra đã quá bốn tháng, hiện tại hôn mê bất tỉnh, không đến một tháng sau liền cứ ngủ mê như vậy mà tử vong”. Lý Thủy vừa nghe hốt mất lập tức đỏ ửng, “Chịu bó tay sao?”, Tô Mặc Bạch cau mày: “Vẫn còn có cách, chỉ cần tìm một người sống, sau đó đem cổ độc trong người hần dẫn qua người sống kia là được”. Lý Thủy nghe xong thở phào một hơi, lại nghe Tô Mặc Bạch nói tiếp, “Chính là người nọ lại chỉ có thể sống thêm được vài năm, trúng cổ tuy rằng chuyển tới tân kí chủ thì không còn hung hãn như trước kia, nhưng độc vật chung quy vẫn là độc vật, ba năm cuối cùng sẽ đem người nhận cổ tra tấn đến chết”. Lý Thủy nghe qua cả kinh, do dự một chút, rồi nói: “Làm phiền thần y, liền lấy ta làm người nhận cổ đi”. Tô Mặc Bạch nghe vậy không nói gì nhiều mà chỉ hỏi lại một lần nữa, “Người quyết định?”. Lý Thủy gật gật đầu, “Tốt lắm, đem ta vào đi”. Tô Mặc Bạch vốn là kẻ sợ phiền toái dây vào người, huống chi sự tình này chính là của người khác, cùng chính mình không một chút quan hệ, bất quá trong lòng vẫn là có một chút cảm động, tình tế xem xét lão bản đang đứng bên cạnh, một người có một diện mạo vô cùng bình thường, người trong phòng quả là có phúc.

Khi Tống Định Trần tỉnh lại đã là mười ngày sau. Mùa xuân vừa đến, ánh tà dương từ cửa sổ xiên xiên chiếu vào, nhìn lại thân thể, tứ chi mềm nhũn không thể hoạt động, giống như đã nằm trong một thời gian dài, thân thể còn chưa khôi phục, thử vận công, phát hiện mạch lạc thông thuận, công lực đã khôi phục hoàn toàn. Trong lòng thầm nghĩ ‘Hoàn hảo có thần công hộ thể, nếu không mệnh này thật đúng là muốn đi theo diêm vương rồi’, chợt nghe được tiếng cửa phòng mở, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý Thủy đứng ở môn khẩu, thần tình đầy vẻ khiếp sợ, trong nháy mắt, dòng lệ theo khóe mắt chảy xuống không ngừng, lấy lại tinh thần xong chạy vội đến trước giường “Người, người tỉnh!”. Tống Định Trần gật đầu, Lý Thủy nhếch môi “Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi”, sau đó dùng cổ tay áo lúng ta lúng túng lau nước mắt trên mặt, quay lại rót chén nước cấp Tống Định Trần uống xuống. Tống Định Trần há mồm uống xong, thanh âm

vẫn như cũ thô sấp khó nghe. “Mấy tháng rồi?”, Lý Thủy sợ y lao lực liền che miệng y rồi ngồi xuống bên giường, chậm rãi nói cho y nghe những chuyện đã phát sinh trong mấy tháng này, đối với chuyện y lâm bệnh chỉ nói gặp được một thần y, Tống Định Trần lại thăm nghĩ ‘Nào làm gì có chuyện dễ dàng đến thế, trọng thương lại gặp được thần y, rõ ràng là do tác dụng thần công hộ thể của chính mình thì có’.

Tô Mặc Bạch lại nhớ tới tửu quán kia khi đã là ba tháng sau, thấy Tô Mặc Bạch bước vào, Lý Thủy cầm một vò rượu vui mừng chạy ra đón: “Tô thần y!”. Tô Mặc Bạch ảm đạm cười, đi đến chiếc bàn trong góc, Lý Thủy theo hần cùng ngồi xuống, “Đa tạ Tô thần y, hần đã toàn tốt lắm”. Tô Mặc Bạch thần nhiên mở miệng nói: “Không có gì”. “Thật sự phải cảm ơn ngài vô cùng, hần vừa khỏe lên một chút lại không chịu ngồi yên, đã đi ra ngoài rồi, nếu không ta sẽ bảo hần đến gặp ngài nói một tiếng tạ ơn”. Tô Mặc Bạch nhìn gương mặt cười tươi đến không dấu được hạnh phúc của Lý Thủy, giống như nghĩ ra được điều gì đó mà thuận miệng hỏi: “Nhìn người nọ không giống người trong đại mạc a?”. Lý Thủy gật gật đầu, “Hần là người Trung Nguyên, tên Tống Định Trần, cũng có người gọi hần là Đạp Nguyệt công tử”. Tô Mặc Bạch bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là Đạp Nguyệt công tử, trách không được nhìn có chút quen mắt, chính mình cũng cùng hần có duyên giao ngộ mấy lần, giao tình cũng không hề sâu đậm. Nghe nói hần là cùng người đánh cuộc thua nên phải tới đại mạc sinh sống trong vòng ba năm, nguyên lai là ngụ ở trong này. Tô Mặc Bạch xem khí sắc của người đang đứng đối diện, “Cổ độc này của người ta không giải được, nhưng chưa chắc trên thế gian này không có người tìm ra được biện pháp, trung nguyên là nơi tàng long ngọa hổ, người có thể thử tìm kiếm xem sao, nếu tìm ra được kẻ đã hạ cổ thì lại càng tốt”. Lý Thủy nghe vậy chỉ chưa sót cười, “Ta đã hỏi qua, người hạ cổ đã chết, vô phương cứu chữa, chính là cách đây mấy ngày ngực có chút đau đớn, nhưng cũng không đáng lo ngại”. Tô Mặc Bạch nghe hần nói thế, cũng không khuyên gì thêm nữa, lại cùng Lý Thủy tùy tiện tán gẫu vài câu, sau đó thừa dịp hứng đông ly khai tửu quán.

Tống Định Trần cảm thấy thân mình đã hồi phục tốt, qua ba tháng tiếp thân thể hoàn toàn không còn gì đáng lo ngại nữa, kỳ hạn ba năm kia đã qua nửa tháng, tính toán một chút liền biết chẳng bao lâu nữa nhân mã đến đón mình sẽ tới đây, nương theo ánh nguyệt nhìn xuống gương mặt đang ngủ say bên cạnh, trong lòng vẫn là có chút vướng bận không nỡ buông bỏ, bất quá quân tử vốn là nên hợp được tan được, hai người ở cùng một chỗ chẳng qua là để thỏa mãn nhu cầu, chính mình cũng không nợ hần cái gì, suy nghĩ một chút cũng bình tâm trở lại, hôn xuống gương mặt bình thường kia một cái, đoạn trở mình ngủ.

Sớm tỉnh mơ, vừa mới mở tửu quán được một lúc thì có hai người đi đến, đều vận một thân thanh sam. Chọn một chỗ ngồi xuống nhưng không hề gọi rượu, chỉ kêu một ít điểm tâm ăn sáng. Lý Thủy cảm thấy kỳ quái mà đánh giá hai người nọ, định trở về trừu phòng làm việc thì nghe hai người kia kêu “Lão bản”, Lý Thủy liền quay lại đi về phía bọn họ. “Muốn hỏi thăm lão bản về một người, không biết lão bản thế nhưng có từng nghe qua cái tên Tống Định Trần hay chưa?”. Lý Thủy vừa nghe là tìm Định Trần, lập tức lộ ra thần sắc đề phòng, một người nhận ra được Lý Thủy cảnh giác liền cười cười, “Lão bản chớ lo, hai người bọn ta là bằng hữu của Tống Định Trần, đặc biệt đến sa mạc này tìm hần”. Lý Thủy vừa nghe là bằng hữu, cũng không nghĩ nhiều đến ý tứ trong câu nói mà chỉ vui mừng trả lời: “Nhị vị chờ, ta sẽ đi gọi hần”, nói xong, cũng không đợi đám người kia đáp lời đã vội vã chạy ra nhà sau.

Tống Định Trần từ trong hỗn loạn rốt cuộc nghe ra được Lý Thủy nói có người muốn tìm y, thần trí lập tức thanh tỉnh, tẩy trừ một chút rồi chạy ngay về phía đại sảnh, thấy ngồi ngay ngắn ở trước bàn quả là hai hảo bằng hữu của mình thì trong lòng một mảnh vui sướng. “Đạp Nguyệt công tử ở đây sống cũng không tệ đi, trông tinh thần còn sáng khoái hơn khi ở trung nguyên nữa chứ”, Tống Định Trần cũng không sinh khí, chỉ cười mắng một câu “Im cái miệng thôi của người đi”, hai người kia đứng lên hỏi: “Đi hay là không đi?”. Tống Định Trần cao giọng cười, “Đi, đương nhiên phải đi, rốt cục có thể ra khỏi đại mạc này, trừ bỏ cát vàng thì cái gì cũng không có, quả thật muốn nghẹn chết ta rồi”. Lý Thủy nghe những lời này liền biến sắc, còn chưa kịp phản ứng thì Tống Định Trần ở phía trước đã muốn đi ngang qua người hần. “Tiểu Thủy, ta phải đi rồi, ba năm này xin tạ ơn người”. Sau đó đưa tay tháo ngọc bội bên hông nhét vào trong tay của hần, “Ta phải hồi gia, ngọc bội kia người hãy cầm lấy, cũng coi như không cô phụ gần ba năm tình nghĩa

của chúng ta”. Lý Thủy nắm chặt ngọc bội trong tay, chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, rốt cục nghen ra một câu: “Ta đi thu dọn đồ đạc cho người”, nói xong vừa xoay người lại bị Tống Định Trần kéo lại, “Không cần, đối với ta ở đây không có thứ gì đáng giá cả, mang theo cái gì cũng rất phiền toái, người cứ giữ lại hết đi”. Nói xong đi về phía hảo hữu của mình, không biết là ai trong hai người kia đã nói ra một câu: “Nguyên lai giữa sa mạc này người cũng tìm được một lam nhan tri kỷ, trách không được ba năm này người cũng chẳng bị nghen đến phát điên”, ba người vừa cười vừa nói đi ra cửa chính, đến khi Lý Thủy kịp phản ứng đuổi theo thì Tống Định Trần đã muốn kỵ lên ngựa, cười nhìn Lý Thủy đang hấp tấp đuổi ra phía cửa. “Định Trần!”, Lý Thủy há miệng thở dốc một hồi rốt cuộc chỉ thốt được hai chữ “Bình an”, Tống Định Trần gật gật đầu “Người cũng như vậy”, sau đó kéo căng cương ngựa, ngựa hí một tràng dài rồi hướng về phía sa mạc mênh mang mà tung vó câu. Hai người kia cũng nhận ra Tống Định Trần đang rất vội vàng, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, chấp tay chào Lý Thủy, đoàn cũng vọt theo vào sa mạc.

Lý Thủy yên lặng nhìn theo ba chấm đen kia cho đến tận khi nó biến mất giữa sa mạc mênh mông, rồi tự nói với mình một câu “Hồi quy an hảo”, ngực đau xót vô vàn, một búng máu phun ra nhưng lại cố dùng tay áo lau cho thật sạch sẽ, giống như không phát hiện những điểm đỏ tươi trên mặt đất mà thở dài: “Lại ô ւế rồi, hần yêu nhất là sạch sẽ”, sau đó trở vào nhà thay một bộ y phục khác.

2. Chương 2

Tô Mặc Bạch lại đến tửu quán, thuận miệng hỏi một câu: “Tống Định Trần đâu rồi?”. Lý Thủy có một thoáng hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, cười cười đáp “Về nhà rồi”, Tô Mặc Bạch không nghe ra hàm ý trong đó, nhìn hần có chút gầy yếu liền vươn tay thay hần bắt mạch, lập tức nhủ mảy: “Độc này tại sao lại phát tác thành như thế này rồi, ta vốn không dám phối dược cho người, sợ khiến độc này phác tác nhanh hơn, chỉ có thể bình thường cố gắng tránh hỉ nộ ái ố quá mức”. Lý Thủy nghe xong gật gật đầu, làm như không thèm để ý, sau đó quay đầu lại kêu: “Tiểu Lâm!”, một nam hài trông khoảng mười bốn mười lăm tuổi chạy đến gọi “Ca!”. “Tô thần y, đây là tiểu đệ ta vừa nhận, về sau sinh ý của tửu quán này chính là do hần đảm đương, mong Tô thần y chiếu cố cho hần một chút”, sau đó quay sang: “Tiểu Lâm, đây là Tô thần y, khách quen của tửu quán này”. “Tô thần y”, nam hài tên gọi Tiểu Lâm cung kính thi lễ với Tô Mặc Bạch, Tô Mặc Bạch cười cười gật đầu nhận lễ.

Trần trở gần ba năm, Tô Mặc Bạch nhìn tiểu hài tử Tiểu lâm dần lớn lên. Đã có hai lần không thấy Lý Thủy, Tô Mặc Bạch vốn là một kẻ đối với mọi sự đều lạnh nhạt, lần này vẫn là nhịn không được mở miệng hỏi “Lý lão bản thể nào rồi?”, ý cười trong mắt Lý Lâm phút chốc biến mất, thần tình đầy vẻ ưu sầu: “Không tốt, đã lâu chưa xuống giường”. Tô Mặc Bạch thở dài, “Ta đi xem một chút, cũng không uống mỗi giao tình giữa ta và hần”. Lý Lâm gật gật đầu, đem Tô Mặc Bạch ra nhà sau, Lý Thủy nhìn Tô Mặc Bạch đi tới liền cười cười đoạn cố đứng dậy, nhưng toàn thân vô lực, chỉ có thể tựa vào đầu giường, Tô Mặc Bạch khoát tay tỏ vẻ không ngại, dò xét mạch của hần, nói: “Ta cũng không gạt người, mạng của người không quá nửa năm nữa”. Lý Thủy nghe xong chỉ cười nhạt: “Vô phương, dù sao cũng đã tìm được mục tiêu của đời mình, kiếp này không hề uống phí”. Tô Mặc Bạch trước giờ không hề để ai có thể tác động đến tâm trí mình, lần này hết nhịn lại nhẫn cuối cùng nhịn không được mà hỏi: “Tống Định Trần đâu?”, Lý Thủy đáp án vẫn là hai chữ: “Về nhà”, “Trở về bao lâu rồi?”, Lý Thủy nhìn ra phía ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Bao lâu a.. Cũng sắp...”, lúc nói câu sau khóe miệng khẽ nâng, Tô Mặc Bạch nhìn hần cười, nhất thời tâm trí có điểm lung lay.

Tô Mặc Bạch định nửa tháng sau sẽ quay lại đại mạc, vì phải tham gia thọ yến của Lạc Hà Sơn Trang Trương trang chủ, dù sao bản thân mình cùng Trương trang chủ cũng có vài phần giao tình, hơn nữa lần này thọ yến còn có rất nhiều võ lâm nhân sĩ tham gia, xem thử có thể hay không vì Lý Thủy tìm ra

phương pháp giải cổ. Lần trước khi từ đại mạc trở về, Tô Mặc Bạch liền nơi chốn lưu tâm tìm biện pháp giải cổ cho Lý Thủy. Khi người nọ cười, Tô Mặc Bạch tuy là kẻ từng trải cũng không hiểu sao bản thân lại không tránh khỏi có chút động lòng, những người hiểu mình đã rất ít, lưu lại một người cũng không có gì là không tốt.

Tô Mặc Bạch tùy ý đi dạo trong trang, muốn tiêu thực một chút sau bữa yến tiệc vừa rồi, chợt nghe từ chòi nghỉ mát xa xa truyền đến tiếng cười, hần theo tiếng cười đi tới, thấy trong chòi nghỉ mát là bốn người tựa như đang nói cười điều gì. Một thiếu niên động tác vô cùng thân mật kéo cánh tay của nam tử bên cạnh, trên mặt ửng hồng một mảng, Tô Mặc Bạch ngưng thần quan sát liền nhận ra người đang bị kéo cánh tay kia chính là kẻ mình từng cứu trị, Tống Định Trần. Vốn muốn xoay người đi chỗ khác, nhưng lại dừng tại chỗ suy nghĩ một chút, cuối cùng hướng chòi nghỉ mát đi đến. “Đạp Nguyệt công tử”, Tống Định Trần nghe tiếng liền ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời sửng sốt, ‘Thần y này chính mình chỉ xa xa gặp qua vài lần, chỉ biết hần tính tình cổ quái, không dễ dàng cùng người khác kết giao, như thế nào sẽ lại chủ động cùng chính mình chào hỏi’, ý nghĩ trong đầu thiên hồi bách chuyển nhưng sắc mặt vẫn không đổi, lập tức đứng lên “Tô thần y, nghe danh đã lâu”.

Tô Mặc Bạch nghe vậy liền cười “Chẳng qua là hơn các người vài tuổi mà thôi, chưa đáng để nhắc tới”.

Tống Định Trần bất vi sở động, hỏi: “Tô thần y, người lại đây là có việc gì hay sao?”

“A, chính là nhìn xem thân thể của người có tốt lên hay không”. Tống Định Trần hoang mang: “Thân thể của ta?”

“Đúng vậy, người quên ba năm trước đây bản thân bị trọng thương, suýt nữa...”

“A, xin cảm tạ thần y đã chiếu cố, hiện giờ đã không có gì đáng ngại”. Tống Định Trần trong lòng nghĩ, ‘Nguyên lai ba năm trước đây đúng là đã gặp được hần, chính mình quả thật may mắn’.

“Kia công tử lần này chuẩn bị khi nào thì hồi sa mạc?”

Tống Định Trần nhíu mày: “Hồi sa mạc để làm gì?”

Tô Mặc Bạch kinh ngạc: “Tống công tử đi đã lâu chưa về mà?”

Tống Định Trần mi nhãn càng sâu: “Đã đi thì không có ý định quay lại nữa, từ đó đến giờ dễ có ba năm rồi”.

Tô Mặc Bạch nghe xong sửng sốt, đầu chuyển mấy vòng, liền hiểu được tiền căn hậu quả, Tô Mặc Bạch đột nhiên cảm thấy buồn cười, liền thực sự bật cười, Tống Định Trần nhìn hần cười đến vui mừng, mi nhãn càng sâu, không hiểu vì sao lại cảm thấy trong tiếng cười này của hần tràn ngập xót xa cùng cay đắng. Tô Mặc Bạch chấp tay “Cáo từ”, không đợi có người đáp lại đã cùng với tiếng cười kia đi thật xa, chính mình cho rằng là chân tâm thực ý, nguyên lai lại là giả ý hư tình, buồn cười a buồn cười, chợt nhớ đến nụ cười của người kia, trong lòng lại cảm thấy càng thêm chua xót, cước bộ dừng lại, lại quay trở về chỗ cũ, chính

mình đã từ lâu không còn hạnh động giống như một tiểu hài tử nữa, sao bây giờ lại có thể can rở thế này? Tống Định Trần nhìn Tô Mặc Bạch vừa đi đã quay lại, mi mày lại nhăn nhú, lần này lại ngay cả giả cười cũng giả không nổi nữa. “Tô thần y quay lại, là vì có chuyện gì sao?”, Tô Mặc Bạch cười đáp “Vô sự, chính là nhớ tới vị tửu quán lão bản kia mà thôi”. Tống Định Trần vừa nghe thì nhớ ngay đến món nợ phong lưu của mình, vỗ vỗ bả vai Bạch y nhân bên cạnh: “Tiểu Phong, người đi ra ngoài đã lâu, ca ca người sợ là đang sốt ruột lắm, người đi về trước đi”. Bạch y nhân kia làm bộ dáng như không muốn buông tha, cầm lấy tay Tống Định Trần nhưng vẫn là nghe lời đứng dậy, Tống Định Trần nhẹ nhàng dùng ngón tay mình xoa nhẹ lên mu bàn tay của người nợ, cười cười đem hân tống xuất khỏi chòi nghỉ mát. Tô Mặc Bạch lãnh mắt nhìn hai người ngọt ngào dây dưa, Bạch y nhân kia diện mạo thoát tục, thon dài tinh tế, cùng Tống Định Trần đứng chung một chỗ đúng là vô cùng phù hợp, hai người nhìn nhau cười, dường như bây giờ chỉ còn là thế giới của hai người, những thứ khác đều chưa hề tồn tại.

Tô Mặc Bạch trong lòng càng lạnh hơn, đã có tình nhân như vậy, vì sao còn muốn đi trêu chọc người khác. Tống Định Trần tiễn Bạch y nhân xong lại quay trở lại chỗ cũ, lại thỉnh Tô Mặc Bạch tọa ở chỗ Bạch y nhân kia mới vừa ngồi, cầm một chiếc cốc mới rót đầy rượu vào trong đó, “Tô thần y, thỉnh”, nói xong cầm lấy chén của chính mình một hơi nốc cạn, hai người còn lại động cũng không động, một bộ ngồi xem kịch vui diễn ra, từng người rót rượu uống, đợi cho Tô Mặc Bạch cũng uống xong rượu trong tay thì Tống Định Trần mới mở miệng: “Thần y cũng đã nhìn thấy, ta đối với tiểu Phong là thật tâm, trước kia ta đúng là có chút phong lưu, sau này sẽ không như thế nữa”.

“Ta biết Tống công tử là thực tâm, nhưng người ở sa mạc kia công tử có từng nghĩ qua hay chưa?”

Tống Định Trần nhú mày suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nhớ rõ gương mặt của người nợ, chỉ nhớ rõ hân có một bộ dạng thực bình thường và tên là Lý Thủy, đoạn đáp: “Nếu lúc ấy có tiểu Phong ở bên cạnh, ta sẽ không cùng người bên ngoài dây dưa, lại nói lúc ấy tình huống đặc biệt, dù sao cũng là nam nhân, đều có nhu cầu, hiện giờ trời nam đất bắc, tự nhiên nên trân trọng những thứ ở bên cạnh mình mới phải”.

Tô Mặc Bạch cúi đầu xoay xoay chén rượu trong tay, sau khi nghe xong thì ngẩng đầu nói: “Đã hiểu”, sau đó dừng một chút lại nói: “Tống công tử, nếu có thời gian hãy quay lại nhìn hân một chút, coi như...coi như lần cuối gặp mặt hân, cũng không tính cô phụ vài năm tình nghĩa”.

Tống Định Trần sững sốt, tuy nói thật lâu không nhớ tới người nợ, nhưng vẫn nhớ rõ người nợ thân thể cực kì khỏe mạnh, như thế nào lại chính là ‘lần cuối cùng gặp mặt’?. “Còn thỉnh thần y chỉ điểm một chút, người nợ làm sao vậy? Thần y không có cách nào cứu hân sao?”. Tô Mặc Bạch dùng ngón tay nhẹ nhàng che phủ cái chén bên cạnh, cuối cùng giống như đang thở dài giống mà nói: “Àn, rất nặng, ta đã hết lực”. Tống Định Trần thoáng chốc ngẩn ngơ, rất nhanh lại khôi phục: “Làm phiền thần y, người ta có câu ‘Nhân các hữu mệnh’, nếu ngay cả thần y cũng không có biện pháp thì cũng chỉ có thể thuận theo thiên ý. Năm đó lúc ta đi thì đã định rõ ta với hân từ nay về sau không còn chút quan hệ nào nữa, bây giờ ở tại nơi này, ta cũng chỉ có thể âm thầm vì hân cầu phúc”. Tô Mặc Bạch không hề cử động, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, đứng lên chấp tay nói: “Ta còn có một số việc phải làm, cáo từ”, xoay người liền đi ra khỏi chòi nghỉ mát, lần này đi dĩ thường kiên định, không có một tia tạm dừng.

Tô Mặc Bạch lần thứ hai đến tửu quán thì thấy Lý Lâm một bộ uể oải ra chiều không phấn chấn, chân chờ một chút lâu mới hỏi: “Lão bản của các người thế nào rồi?”. Lý Lâm nhìn Tô Mặc Bạch không nói được câu nào, hốc mắt bỗng chốc đỏ ửng lên, “Đi rồi, đi... đi đại mạc”. “Đi đại mạc?”, “Àn, lão bản hai ngày trước không biết như thế nào lại đột nhiên đứng dậy còn có thể đi lại, người làm cơm cho ta ăn, rồi một mình hưởng đại mạc mà đi, nói là: “Đã mang số mệnh là người đại mạc, thì chết cũng muốn được chết trong đại mạc”. Lúc người đi cái gì cũng không mang, chỉ mang theo một khối khối ngọc bội, miệng nói ‘Về

nhà, về nhà thôi’, rồi một mình hướng phía hướng đại mạc đi mất”. Tô Mặc Bạch nghe xong thì xoa đầu Lý Lâm, nói một câu “Làm rất tốt”, xong xoay người bước đi.

Vị tiểu lão bản Lý Lâm của tửu quán giữa sa mạc đó, cho đến tận cuối cuộc đời mình cũng không còn gặp lại được vị Tô thần y luôn ôn nhu xoa đầu mình kia nữa.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cua-phao-hoi-thu>